

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa K. R.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda K. R. kwotę 2.235,42 zł (dwa tysiące dwieście trzydzieści pięć złotych czterdzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.135,42 zł (dwa tysiące sto trzydzieści pięć złotych czterdzieści dwa grosze) od dnia 16 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i od kwoty 100,00 zł (sto złotych) od dnia 24 czerwca 2015r do dnia 31 grudnia 2015r. a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.235,42 zł (dwa tysiące dwieście trzydzieści pięć złotych czterdzieści dwa grosze) od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A siedzibą w W. kwotę 1.438,81 zł (tysiąc czterysta trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiszczyć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej stronie pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 772,13 zł (siedemset siedemdziesiąt dwa złote trzynaście groszy), a powodowi K. R. kwotę 115,38 zł (sto piętnaście złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem brakujących wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód K. R. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2563,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2463,39 zł od dnia 16 maja 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 100,00 zł od dnia 24 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu kosztów uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, że jest właścicielem pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 22 marca 2014 roku doszło do kolizji pojazdu powoda z pojazdem, który posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie ubezpieczeniowym strony pozwanej. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która zarejestrowała ją pod numerem (...). Strona pozwana sporządziła kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu marki S., w oparciu o który wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie w łącznej kwocie 2083,86 zł. W opinii powoda wypłacona przez stronę pozwaną kwota uniemożliwia przywrócenie pojazd do stanu sprzed szkody. Powód zlecił więc wyliczenie kosztów naprawy pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu M. C.. Wg kalkulacji sporządzonej przez rzeczoznawcę koszt naprawy pojazdu S. (...) wynosił 4547,25 zł. Rzeczoznawca za sporządzenie opinii wystawił na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na

kwotę 100,00 zł. W związku ze znaczną różnicą pomiędzy kwotą odszkodowania wypłaconą przez stronę pozwaną, a wyceną kosztów naprawy sporządzoną przez rzeczoznawcę pełnomocnik powoda przedstawił pozwanemu kalkulację nr 056/01/15 wzywając go do dopłaty należnego powodowi odszkodowania w wysokości 2563,39 zł obejmującego różnicę w zakresie wypłaconej przez pozwanego kwoty odszkodowania a wysokością kosztów naprawy wynikającej z treści wyżej wymienionej opinii rzeczoznawcy w kwocie 2463,39 zł oraz kwotę 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii poniesionych przez powoda. Pismem z dnia 23 czerwca 2015 roku pozwany poinformował, iż nie znajduje podstaw do zmiany wysokości przyznanego odszkodowania. Dotychczas strona pozwana nie wypłaciła powodowi całości roszczenia wynikającego z kalkulacji sporządzonej na wniosek powoda. W ocenie powoda odmowa wypłaty dalszej kwoty 2563,39 zł jest nieuzasadniona i sprzeczna z zasadą pełnej kompensacji wyrażoną w art. 361 k.c. Powód wnosi również o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku ze zleceniem biegłemu rzeczoznawcy sporządzenia kalkulacji naprawy samochodu S. (...). Koszt ten pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z poniesioną szkodą. Pozwany został zawiadomiony o szkodzie 15 kwietnia 2014 roku, a zatem był on zobowiązany do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia, w którym został poinformowany o szkodzie tj. do dnia 15 maja 2014 roku. W związku z powyższym powód dochodzi odsetek ustawowych od kwoty 2463,39 zł od dnia 16 maja 2014 roku do dnia zapłaty. Roszczenie o zwrot kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu S. (...) powód zgłosił pozwanemu pismem z dnia 26 maja 2015 roku, na które pozwany odpowiedział w dniu 23 czerwca 2015 roku. Najpóźniej w dniu wydania decyzji pozwany mógł ustosunkować się do roszczenia powoda i dokonać na jego rzecz zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy w kwocie 100,00 zł. W związku z powyższym powód dochodzi odsetek ustawowych za czas zwłoki w wypłacie kwoty odszkodowania w wysokości 100,00 zł, które liczy od dnia następnego po dniu wydania decyzji przez stronę pozwaną to jest od 24 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że po otrzymaniu zawiadomienia o szkodzie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne oraz postępowanie dotyczące ustalenia stanu faktycznego i zasadności roszczenia. W wyniku przeprowadzonego postępowania, na podstawie sporządzonego kosztorysu, ustaliła wysokość szkody w pojeździe poszkodowanego na kwotę 2083,86 zł, która to kwota została wypłacona powodowi. W ocenie strony pozwanej wyliczone odszkodowanie jest odpowiednie do rozmiaru poniesionej przez poszkodowanego szkody. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywróceniu pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycji art. 363 § 2 k.c. winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, wówczas wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumą pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. W pierwszej kolejności strona pozwana zarzuca, że powód błędnie wyliczył wartość szkody posiłkując się prywatną opinią. Powód nie wykazał, że został zmuszony do poniesienia wydatków w postaci prywatnej ekspertyzy. Zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy przedwcześnie to jest przed zakończeniem postępowania likwidacyjnego. Powód nie domagał się strony pozwanej sporządzenia ponownie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu, a tym samym ewentualnego wyrównania uszczerbku. Strona pozwana podkreśla, że zwrócenie się przez poszkodowanego o opinię w celu udokumentowania szkody należy ocenić jako działanie przedsięwzięte na wyrost. Ponadto powód nie udowodnił, że uszczerbek w postaci wydatków na sporządzenie ekspertyzy nastąpił wbrew jego woli i że mieścił się on w ramach normalnego związku przyczynowego z uszkodzeniem samochodu. Ponadto strona pozwana podnosi, że przedstawiona przez powoda opinia nie uwzględnia alternatywnych części zamiennych dostępnych na krajowym rynku motoryzacyjnym, a zatem nie może być jedyną bazą do ustalenia wysokości należnego odszkodowania. Sporządzony kosztorys znacząco odbiega od realiów rynkowych, a nadto przyjmuje maksymalne wartości w zakresie robocizny oraz części zamiennych. Strona pozwana kwestionuje również roszczenie powoda o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania skoro pozwany nie był i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku, którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) nr. rej. (...) rok prod. 2005 będący własnością powoda. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku jest strona pozwana.

Bezsporne

Strona pozwana, po otrzymaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku zawiadomienia o fakcie powstania szkody, przeprowadziła tzw. postępowanie likwidacyjne, uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana w sporządzonym przez siebie kosztorysie wskazała, iż koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 2083,86 zł brutto przy zastosowaniu 60 % urealnienia na części zamienne S. oraz przyjęciu stawki za roboczogodzinę na poziomie 70 zł. Taka też kwota została wypłacona na rzecz właściciela uszkodzonego pojazdu.

Dowody: zawiadomienie o szkodzie z dnia 15 kwietnia 2014 r. k.11-15 Kosztorys – E.,s nr (...) k. 16-17

decyzja z dnia 6 maja 2014 r. k. 18

Powód zlecił M. C. określenie kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...). Koszt naprawy brutto pojazdu określony w kalkulacji (...) z dnia 28 stycznia 2015 roku wyniósł 4547,25 zł. Tytułem sporządzenia kosztorysu naprawy powód poniósł koszt w wysokości 100,00 zł.

Dowody: kalkulacja (...) z dnia 28 stycznia 2015 r. k. 19-23 faktura Vat nr (...) k. 24

Pismem z dnia 26 maja 2015 roku powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w dalszej kwocie 2563,39 zł. Po ponownej analizie dokumentacji dotyczącej szkody w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) strona pozwana nie znalazła podstaw do zmiany sposobu rozliczenia szkody i wypłaty odszkodowania.

Dowody: pismo powoda z dnia 26 maja 2015 r. k. 25-26

pismo strony pozwanej z dnia 23 czerwca 2015 r. k. 27

Bazując na identyfikacji uszkodzonych elementów pojazdu oraz bazie cen części systemu A. na miesiąc szkody tj. marzec 2014 roku biegły sądowy P. B. sporządził kosztorys jego naprawy. Zgodnie z wariantową analizą rzeczywiste koszty naprawy pojazdu wynoszą:

wariant I – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi tj. 135/135 zł netto na datę zaistniałej szkody – 3596,81 zł netto, 4424,08 zł brutto

wariant II – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/110 zł. netto na datę zaistniałej szkody – 3258,31 zł netto, 4007,72 zł brutto

wariant III – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/110 zł netto na datę zaistniałej szkody – 2993,07 zł netto, 3681,48 zł brutto.

wariant IV - przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta w wysokości 120zł/120 zł netto na datę zaistniałej szkody – 3430,31 zł netto, 4219,28 zł brutto

wariant V- przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q) oraz przy uwzględnieniu stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta w wysokości 120zł/120 zł netto na datę zaistniałej szkody – 3165,07 zł netto, 3893,04 zł brutto.

Wielokrotnie prowadzona analiza w kwestii jakości technologii wykonania części zamiennych potwierdza, że tylko naprawa przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych (należących do grupy O) bądź części oryginalnych niesygnowanych logiem producenta pojazdu (należących do grupy Q) oraz przeprowadzenie jej zgodnie z technologią naprawczą producenta pojazdu jest gwarancją doprowadzenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zaistniałej kolizji drogowej. Wskazywana przez powoda stawka 120 zł netto mieści się w zakresie stawek stosowanych w dacie szkody przez lokalne zakłady naprawcze spełniające technologię naprawczą producenta pojazdu.

Dowody: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 22 grudnia 2015 r. k.66-90

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 22 grudnia 2015 r. k.103-120

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód dochodził zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. łącznie kwoty 2563,39 zł, w tym: kwoty 2463,39 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za szkodę komunikacyjną numer (...) z dnia 22 marca 2014 roku, kwoty 100,00 zł tytułem wydatków poniesionych na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2463,39 zł od dnia 16 maja 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 100,00 zł od dnia 24 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

Pomiędzy stronami procesu sporna była wysokość przysługującego powodowi świadczenia wynikająca z rodzaju i cen części, jakie mają być wykorzystane do naprawy pojazdu oraz wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych. Niesporny był zakres naprawy przedmiotowego pojazdu, jak również odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady. Sporna pozostawała także zasadność zasądzenia odsetek ustawowych oraz wydatków poniesionych na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Zgodnie z art. 36 ust. 1 powołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej

posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Podstawę odpowiedzialności sprawcy szkody stanowi natomiast art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12)).

W ocenie Sądu, aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania, należało przychylić się do stanowiska powoda, że strona pozwana niezasadnie zaniżyła wysokość świadczenia przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 22 marca 2014 r. Szkada ta zostanie całkowicie naprawiona poprzez zapłatę na rzecz powoda świadczenia w wysokości 2235,42 zł (4219,28 zł + 100,00 zł – 2083,86 zł).

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 22 marca 2014 r. została w sposób wariantowy określona w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 22 grudnia 2015 r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 29 lutego 2016 r. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości.

W ocenie Sądu likwidacja szkody powinna się odbyć w oparciu o wariant IV opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 29 lutego 2016 r.– przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta w wysokości 120zł/120 zł netto na datę zaistniałej szkody – 3430,31 zł netto, 4219,28 zł brutto. Wskazywana przez powoda stawka 120 zł netto mieści się w zakresie stawek stosowanych w dacie szkody przez lokalne zakłady naprawcze spełniające technologię naprawczą producenta pojazdu. Naprawa pojazdu przeprowadzona w ten właśnie sposób nie spowoduje przy tym wzrostu wartości pojazdu.

Zgodnie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Taki stan miałby miejsce, gdyby części, które miały być wymienione, bądź naprawione, były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej. Strona pozwana nie zawnioskowała na tę okoliczność żadnego dowodu. Brak było zatem podstaw do zastosowania obniżenia wartości poprzez zastosowanie amortyzacji.

Poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego pojazdu. Warsztaty samochodowe różnią się między sobą w zakresie wyposażenia w sprzęt i aparaturę naprawczą oraz kwalifikacje osób wykonujących czynności naprawcze. Skorzystanie z najtańszego warsztatu naprawczego łączy się ze zwiększonym ryzykiem, że naprawa nie doprowadzi do rzeczywistego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. W przypadku pojazdów kilkuletnich, nieobjętych gwarancją producenta, której zachowanie wymagałoby spełnienia określonych wymogów nie można przyjąć, aby właściwą naprawę pojazdu zapewniała tylko autoryzowana stacja obsługi pojazdów danej marki. Pojazd marki S. (...) nr. rej. (...) był w chwili kolizji pojazdem dziesięcioletnim. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi w tym przypadku będą koszty ustalone według cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta

pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta w wysokości 120zł/120 zł netto na datę zaistniałej szkody. Wskazywana przez powoda stawka 120 zł netto mieści się w zakresie stawek stosowanych w dacie szkody przez lokalne zakłady naprawcze spełniające technologię naprawczą producenta pojazdu i nie odbiega znacząco od średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/110 zł. netto na datę zaistniałej szkody.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz poszkodowanego wypłata kwoty 2083,86 zł wyczerpywała całość przysługującego mu odszkodowania. Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 2135,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c., art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c.

Za zasadne należało również uznać żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 100,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c., art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c.. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) wskazał, że tego rodzaju wydatki nie są wyłączone z zakresu obowiązku kompensacji szkody przez żaden przepis szczególny lub przez postanowienie umowne, jeżeli przeprowadzenie przez powoda prywatnej ekspertyzy ukazującej wysokość rzeczywiście doznanej szkody jest obiektywnie uzasadnione i konieczne. Potrzeba sięgnięcia po opinię specjalistyczną będzie wtedy uzasadniona, gdy podmiot zamawiający lub też następnie domagający się objęcia odszkodowaniem kosztów z tym związanych sam nie będzie profesjonalistą. Powód nie jest osobą trudniącą się profesjonalnie zakupem i dochodzeniem wiarygodności z tytułu szkód rzeczowych w pojazdach samochodowych, nie jest również podmiotem posiadający fachową wiedzę umożliwiającą samodzielne wyliczenie wysokości kosztów naprawy pojazdu. Dlatego w tym przypadku Sąd uznał, że poniesienie kosztów specjalistycznej kalkulacji było obiektywnie uzasadnione i konieczne. O powyższym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie żądanie zapłaty podlegało oddaleniu jako niezasadne. Powód nie wykazał, aby wysokość szkody w pojeździe przekraczała kwotę 2235,42 zł brutto. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Interpretacja pojęcia „faktu” musi prowadzić do łączenia go wyłącznie z faktami prawnymi. Tylko z takimi faktami bowiem normy prawa materialnego wiążą w swych hipotezach określone konsekwencje prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 293/07)

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt III sentencji wyroku oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 87 %. Koszty jakie powód poniósł w związku postępowaniem to kwota 1746 zł (129,00 zł opłata od pozwu, 617,00 zł koszty zastępstwa procesowego, 1000 zł wykorzystana zaliczka na opinię biegłego). Strona pozwana wygrała proces w 13 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 617 zł (koszty zastępstwa procesowego). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 80,21 zł (13 % z 617 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 1519,02 zł. (87 % z 1746 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1438,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

Nieuiszczone koszty sądowe w sprawie obejmowały wydatki na opinie biegłego sądowego w kwocie 887,51 zł. Zgodnie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W pkt IV sentencji wyroku stosownie do art. 100 k.p.c. Sąd nakazał stronie pozwanej jak i powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa odpowiednio kwoty 772,13 zł i 115,38 zł. tytułem brakujących wydatków na opinie biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.